tuakse, weame meie hoostega Tallinna ja siit weel eemale. Mina wõtsin Paldiskis kaa kaks aami joodawat wiina oma wangkre peale ja hakkasin tulema nii kermeste kui aga wõisin, et saaksin pea tagasi ja uut prahti. Tee peal ühes mõisas anti mulle weel üks pak wiina aamide juure, sinna samasse wia, kuhu praegu wiina wiin. Ma arwasin, külap hobused seda kaa weel tõmbawad ja saan ommeti parema hinna. Mulle anti seal ka mõni hea suutäie wiina ja toop õlut; aga seda enam ise sain, seda wähem kandsin hooste eest hoolt; arwasin kaa, et parem on, kui nende kõhud mite liig täis ei ole, saawad siis kergemine edasi; pealegi on kaerad wääga kallid ja minu kasu pääw paäwalt ika wähem. Ma sõitsin edasi, andsin hoostele wahel heina kõrt ehk tükki leiba, wõtsin ise iga kõrtsis wiina ja õlut südame kinnituseks ja sain nõnda wiimaks Troomile. Seal leidsin sõbra, kes wiinaga Tallinna läks ja mind ootas. Külap tunnete wana Päärnat tema kahe kõrwiga. Temal oli mitu angkrut peal ja kiitis seda kõige parema joodawa wiina olewa. „Ei — ütlesin mina — mul on parem!“ ja nõnda waidlesime natukese aega, aga siis wõtsime nõuuks, ise katsuda, kelle wiin parem oli. Pea saime warguse kuntsiga sinna, et kalli märjaga wõisime

keelt kasta, palju süda kutsus. Päärna wiin oli parem. Tunni aega olime seal kurja tõõga wiitnud, siis saime jälle minema. Minul oli pea otsas soe, süda oli täis hooste peale, sest naad jõudsid waewalt sammu käia. Jätsime Päärnaga kassisawa alewis Jumalaga, tema linna sisse kuntori peale, mina mõõda lasinggid edasi; sest ma pidin Tallinnast weel edasi minema. Juba oli pimedaks saanud, kui Laadakõrtsi ette sain. Käsi oli ammu wäsind hobusid peksmast ja süda täis, olin kui põõrane ja oleksin kül pidand aru saama, et lugu siis ju imelikuks läks. Andsin hoostele seal kummalegi kolme kopika eest leiba, arwasin: ehk see aitab kermemini edasi! aga lugu ei paranenud ühtegi. Oh see kuri maailm! ei siin enam saa korda ei rahwaga ega hoostega; iga ulitsapois oskab haugutada aga ise wihkab tööd; hobused tahawad hommikust õhtuni süa aga wangkre ees on laisad. Ime kül, et wesi weel raha ei maksa; aga peaksin ma wee eest kaa hinda maksma, naad jooksid siis kaa teist see wõrra. — Nõnda ma arwasin siis ja meel oli wääga paha. Leiwaga olid hobused nii kermeste walmis, et mullegi pea aegu tarwis oli, wiina ja õllega rutata. Kõrtsirahwas ütles, et hobused hea meelega kumbki weel see wõrra leiba sõõksid. Aga: „kes